

Zpravodaj Klubu čtenářů Bohumila Hrabala

N Y M B U R S K Ý

PÁBITEĽ

číslo 26

Hrabalovo Kersko poosmé

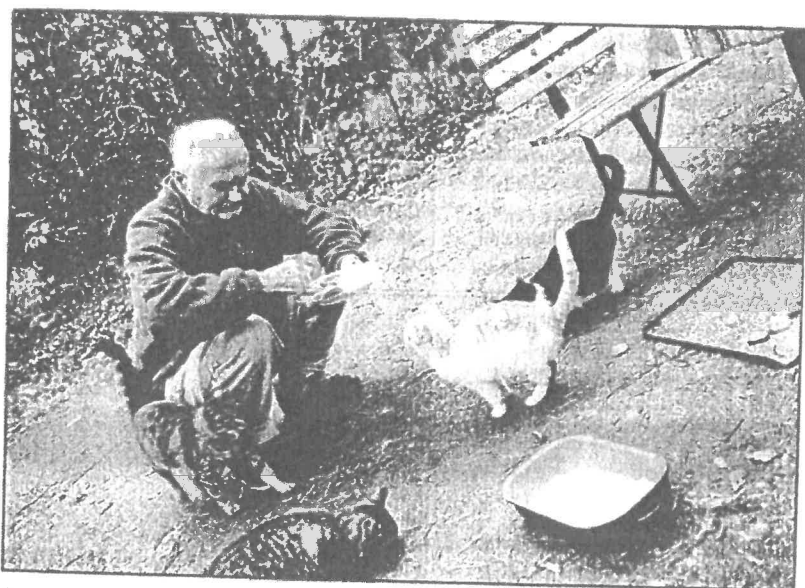

Foto Milan Richtermoc, Kersko, březen 1999

Program 8. Hrabalova Kerska Sobota 20. května 2006

9 hodin: odjezd autobusu od hlavního nádraží ČD v Nymburce → Nymburk, Náměstí Přemyslovců → Sadská, náměstí → Sadská, hotel Modrá hvězda → Třebestovice → Hradištko, obecní úřad → Kersko, U Pramene.

10 hodin: start pochodu Po místech, která měl Bohumil Hrabal rád.

Trasa: U Pramene → Hrabalova chata → nábřeží Labe od Přívlak k Hradištku → menhir → Pastviště → borovice Švarná Tonka a Krásná Pepina → hájenka V Chobotu → alej Nymburačka → Restaurace Hájenka → Lesní ateliér Kuba.

10 hodin: otevření výstavy fotografií Karla Kestnera v galerii Lesního ateliéru Kuba.

10 hodin: zahájení provozu občerstvení na zahradě Lesního ateliéru Kuba

10 - 12 hodin: soutěžní hra na trase pochodu.

11.30 - 12.30 hodin: postupný příchod účastníků pochodu k Lesnímu ateliéru Kuba.

13 hodin: hraje kapela Třehusk.

13.30 hodin: zahájení hlavního odpoledního programu, moderuje Vojtěch Kladívk.

• Pozdravy Bohumilu Hrabalovi

• křest kalendáře na rok 2007 Bohumil Hrabal: spisovatel - železničář

• část z divadelní adaptace *Obsluhoval jsem anglického krále* v podání souboru Hájkova divadla v Nymburce, dramaturgie Ivo Krobot, režie Adolf Toman

• hraje kapela Třehusk.

• představení nového Postřižinského piva Propaganda.

• Hrabeme se ve vzpomínkách: vyprávějí hosté herec Josef Somer, herec Petr Brukner, fotograf Karel Kestner, zpívá Václav Neckář s kytarovým doprovodem Jana Neckáře.

• hraje kapela Třehusk.

• vyhodnocení soutěže z pochodu.

• hraje kapela Třehusk.

• v prodeji propagační předměty, knihy, dárky pro radost, film Šifra mého psaní na DVD i kazetách, grilované speciality, nápoje.

18 hodin: odjezd autobusu od Lesního ateliéru Kuba → Hradištko, obecní úřad → Sadská, hotel Modrá hvězda → Sadská, náměstí → Třebestovice → Nymburk, Náměstí Přemyslovců → Nymburk, hlavní nádraží ČD.

Dvacátého května se již tradičně sjedou do Kerska příznivci díla „velkého pábitele“, aby poslali pozdrav svému panu spisovateli do literárního Nebe, zavzpomínali, pobavili se a třeba i vypili nějaké to Postřižinské pivo na osněm Hrabalově Kersku.

Každoročně chodíme mezi desátou a třináctou hodinou Po místech, která měl Bohumil Hrabal rád. Zúčastňují se totiž lidé, k nimž vždycky přibude několik nových. Zdálo by se, že stále stejná trasa se stane nudnou, ale opak je pravdou. Již od ledna se lidé ptají, zda se opět půjde pochod. Jarní příroda v kerském polesí nám nachystá vždycky velikou porci nádherných zážitků - po letošní dlouhé zimě přijdou každému mimořádně k duhu. Mezi chatami budou pestrobarevně probleskovat červené a fialové rododendrony, v korunách čerstvě olistěných břízek budou zpívat ptáčky, jabloně u Francova domu budou připravené k rozkvetení, na poli podél Labe se budou rádkovat brambory - určitě si vybavíte, jak pan Major vykládal malíři Junkovi, že nejkrásnější květinou Polabí, krásnější než orchidej, je brambor, kolem dvacátého prvního z jednadvaceti českých menhirů se už začnou ovíjet chobotnice jemně pichlavých ostružin. Krásná Pepina si bude smáčet nakudmacenou jehličnatou hlavu v modří oblohy, zcela jistě pokvetou na aleji Nymburačky ty nejkrásnější konvalinky... Tam už začnou všichni přidávat do kroku, protože se bude blížit restaurace Hájenka či zahrada u Kubů, kde se v orosených sklenicích bude s jemným šuměním kysličníku uhličitého těšit na svého konzumenta Postřižinské pivo. A to už tam také bude hrát kapela, divadelníci si budou poprskávat „třuj třuj třuj, breptej“ košile, aby se co nejlépe zhostili svých rolí v hrabalovském představení, hostitelé budou vítat vzácné hosty z Národního divadla a z filmů a mezi borovícemi se bude ozývat „ahoj, rád tě vidím, tak jste zase přijeli, to zase ten rok rychle utekl...“ a zaznívat bude krásná muzika a pěkná slova...

Tak si hlavně nezapomeňte domu dobrou náladu a pěkné počasí. A všichni přijďte, abychom si po celodenním maratónu mohli v podvečer s panem doktorem Gruntorádem říci: Bylo to zase poetické odpoledne.

Anglický král už je obsluhován

Menzel točí film Nymburská divadelní inscenace

Nejskloňovanějším Hrabalovým titulem posledních týdnů je *Obsluhoval jsem anglického krále*. Režisér Jiří Menzel totiž, po deseti letech sporů o to, kdo má právo film podle Hrabalovy literární předlohy, poprvé knižně vydané v roce 1965, natočit, odstartoval 9. března první klápkou natáčení. Splnil si tak nejen svůj sen ztvárnit tento nejsilnější Hrabalův příběh, ale i přání všech, kteří mají rádi Hrabala a Menzely filmy, z nichž ten první - *Ostře sledované vlaky*, získal v roce 1968 Oscara.

O hlavní roli Jana Dítěte se ve filmu podělili bulharský herec Ivan Brenev (mladý) a Oldřich Kaiser (zestárý). Dále se představí německá herečka Julia Lentsch jako Líza Papanek, ale také Slováci Milan Lasica, Marián Labuda a Martin Huba či Josef Abrahám, Jiří Lábus, Naďa Konvalinková a Jaromír Dulava. Natáčet se bude v pražském Obecním domě, v hotelu Paříž, na zámečku na Slapech, na nádraží v Liberci, u Harachova, ve Věpřtech, v kině Lucerna a v reprezentačních prostorách pražského primátora.

Rozpočet na film je téměř 85 milionů korun.

Jiří Menzel se k Hrabalovi dostává již po šesté. V roce 1965 natočil do Perliček na dně povídku *Smrt pana Baltazara*, o rok později *Ostře sledované vlaky*, v devětašedesátém *Skřivánky na niti*, které šly na dlouhých třicet let do trezoru, v roce 1980 *Postřižiny* a v roce 1983 *Slavnosti sněženek*.

Shodou okolností ve stejné době, kdy se začal točit film, a to 15. března, se v nymburském Hálkově městském divadle uskutečnila premiéra divadelního představení *Obsluhoval jsem anglického krále*.

S nelichkovou úlohou režie se na výbornou vyrovnal Adolf Toman, který zvolil dramaturgii Ivo Krobota. V textu ale provedl, ku prospěchu věci, rozsáhlé škrtky, což spolu s účelným použitím „filmových střihů“ pomocí světla ke střídání prostředí, přispělo ke svižnému rytmu inscenace. Vtipné bylo rovněž dokreslení prostředí a atmosféry, při pouze náznakovém použití mobiliáře a rekvizit, velkoformátovou videoprojekcí.

Adolf Toman měl i, jak se říká, nos na lidi. Vedle již osvědčených stále nymburské scény, které se již představily i v Hrabalových Postřižinách a dalších dramaturgických napříklád pro Hrabalovo Kersko - Jaroslav Šturma, Jiří Bohata, Pavel Procházka, Radim Keith, Miloslav Mejstřík, Jaroslav Jeník, Šárka Čiperová, František Bárta, Jana Štychová, Miroslav Fišer, pozval ke spolupráci i mladé lidi - např. Kateřinu Šonskou, Evu Poprovou, Janu Šturmovou, Veroniku Voříškovou, Pavla Lebdušku či Ladislava Habarta - ale také obsadil svého malého synka Adolfa. Z okolních souborů si vypůjčil Janu Pospíšilovou a Zdeňka Piskáčka

a jako hosty pozval Amálii Votrubovou do dvou rolí Jarušky a Lízy Papanek a Martina Štěpánka do tří rolí Továrníka, Generála a Profesora. Do hlavní role Jana Dítěte obsadil Lukáše Paclta, jenž se jí zhostil na výbornou, a to jak v roli chlapce - pikolika, tak životem těžce zkoušeného muže v komunistickém lágru a na dlouhodobé nucené brigádě v pohraničních lesích. Dlužno podotknout, že všichni účinkující si zahráli nejméně dvě, někteří i pět rolí (Bohata).

Vedle přirozeného Martina Štěpánka se nikdo z jeho spoluhráčů neztratil. Pochvalu zasluží vedle Lukáše Paclta Amálie Votrubová, v malých rolích tradičně Jaroslav Šturma, Mikl Mejstřík, Tomáš Březina, Pavel Procházka, Jirka Bohata, ale i Jana Šturmová či malý Ádík Toman.

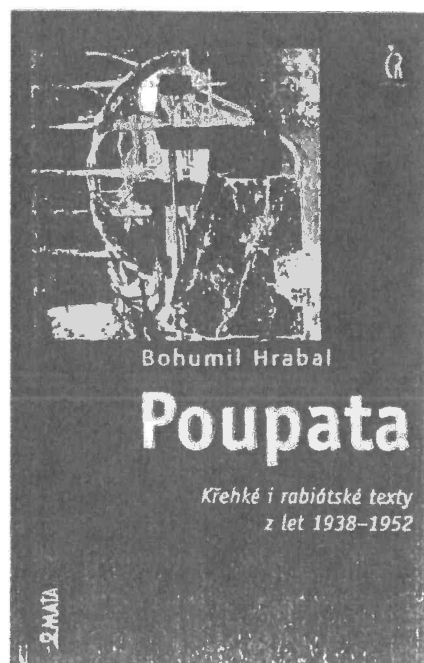
Po působivém závěru, kdy po monologu končícím „...protože já jsem opravdu žákem vrchního pana Skřivánka, který obsluhoval anglického krále, a já jsem měl tu čest, že jsem obsluhoval habešského císaře a on mne vyznamenal navzdýcky tím, že mi dal řád a ten řád mi dal sílu, abych čtenářům napsal tenhle příběh... jak neuvěřitelné se stalo skutekem...“ symbolicky odletí Jan Dítě spolu se svým autorem na křídlech holubů do nenávratna, si Nymburští zaslouží neutechající potlesk.

Honza Řehounek

KDE SE CO ŠUSTLO

Film šel mezi lidi

Podle informace ředitele TV Port Václava Špačka, který byl kameramanem filmu *Šifra mého psaní* (pojednává o vztahu Bohumila Hrabala k Nymburku), vidělo na kabelových televizích tento snímek neuvěřitelných sedm set tisíc diváků.

Poupata

V únoru poslalo nakladatelství Maťa na pulty knihkupců nové vydání „křehkých i rabiátských textů z let 1938 - 1952“ Bohumila Hrabala **POUPATA**.

Knížka byla připravena a zrealizována velmi pečlivě, s čemobilými grafikami Vladimíra Boudníka.

Po Příliš hlučné samotě, kterou nakladatelství Maťa vloni vydalo ve formě novely i ve zpracování francouzských autorů do podoby komiksu, je to další skvělý příspěvek tohoto nakladatelství k ožívování díla Bohumila Hrabala.

Zase v novinách

Jméno Bohumila Hrabala se opět dostalo v poměrně husté frekvenci na stránky denního tisku. Tentokrát v souvislosti se začátkem natáčení filmu *Obsluhoval jsem anglického krále* režisérem Jiřím Menzelem.

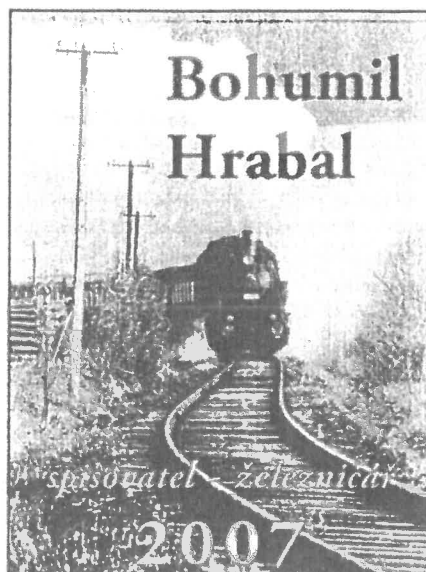
Škoda, že této příznivé situace nevyužilo žádné nakladatelství - tento titul je téměř nemožné sehnat i v antikvariátu.

Kalendář na příští rok

Z iniciativy Václava Pokorného, výpravčího v železniční stanici Dobruvice a člena Klubu čtenářů Bohumila Hrabala, vychází nástěnný kalendář pro rok 2007 Bohumil Hrabal: spisovatel - železničář. Na ti-

tušní straně má fotografii pamí lokomotivy (Ing. Ladislav Konopáč), ale uvnitř pro každý měsíc barevnou kresbu (Jan Severa) s humorným textem vztahujícím se k Hrabalovu působení na železnici (Jan Řehounek). Kalendář vydává pro firmu HATO, spol. s r. o., Dobruvice a Město Nymburk Nakladatelství Ing. Ivan Ulrych - Vega L.

Křest kalendáře proběhne 20. května na Hrabalově Kersku, kde bude již v prodeji.

Co je to pábení a pábítel?

Ačkoliv význam slov „pábítel“ a „pábení“ byl již mnohokrát vysvětlován, stále se na nás obracejí lidé s prosbou, abychom tyto výrazy objasnili. Pokusíme se o to s pomocí citací samotného autora, pro něhož bylo pábení nejen slůvkem ozvláštňujícím text, ale skutečnou tvůrčí metodou, která zůstane spjata se jménem Bohumil Hrabal.

„Před lety jsem se optal básníka Jiřího Koláře: „Tak co děláš?“ A on mi odpověděl zasvěceně: „Pábím.“ Tak jsem poprvé uslyšel slovíčko: Pábítel. Hned tenkrát jsem vycítil, že pábení je jistý druh básnické činnosti, který se odchyľuje od dosavadních zvyklostí, že spíš bude usilovat o zakázané, nejisté a neu-

ho jeho přátelé. Básník seděl pod podloubím, hleděl zasněně do neznáma a vykuřoval jednu reťku za druhou. Jak se máš a co děláš? zeptali se rozpačitě. Básník se zvolna odpoutal od vesmírných dálav, nasál, vypustil kouř a blaženě přiznal: Pábím. Alespoň se domnívali, že to řekl, a dávali záhadné básníkově slovo dál, až došlo do našeho věku ke Kamilu Lhotákovi. Sdílný malíř je pak svěřil mně a Bohumilu Hrabalovi...“

Jakýmsi prototypem či předobrazem všech pábítelů se stal Josef Hrabal - strýc Pepin. Když Hrabal napsal následující slova, jistě měl před očima strýce Pepina: „Pábítel, když se nedává do řeči s lidmi, baví hovorem sám sebe, podává informace o případech, jejichž význam je zveličen, přesunut, zpřeházen, protože pábítel cedi skutečnost přes diamantové očko inspirace...“ Josef Hrabal byl totiž přesně takový - na ulici, v hospodě, v podstatě kdekoliv, oslovoval známé i neznámé lidi, nepřetržitým proudem řeči jim vyprávěl neuvěřitelné příběhy či nesouvislé myšlenky a aniž čekal na odpověď, pospíchal dál, aby vzápětí svým naléhavým sdělením překvapil dalšího kolemjdoucího.

Jeho vnitřní svět byl pro něho natolik inspirující, že jakákoliv reakce oslovených byla nepodstatná.

Stejně jako je tomu i u pábítelů v tvorbě Bohumila Hrabala, které autor charakterizuje: „Tak pábítel je člověk, proti kterému se neustále vzdouvá oceán dotěrných myšlenek. Jeho monolog teče pořád, tu jak ponorná řeka v dutině mysli, tu zase se řine ústy ven. Je to pábení, které jak hořící pochodně je podíváno štafetou lidského jazyka od úst k ústům... Je zaujat svým vnitřním monologem, se kterým chodí po světě jako pán se svým krásným peřím.“

Literární vědec Radko Pytlík v knize „... a neuvěřitelně se stalo skutkem“ (Emporijs, 1997) vysvětluje podstatu Hrabalových pábítelů následovně: „Svou živelnou vitalitou narušují pábítelé literární konvenci. Usilují o zakázané. Popírají návyky vnímat svět po-

moci symbolů a šifer. brání se ideologii znešvařené frazeologií a patosem. Svět „učesaných“ kladných a uvědomělých hrdinů jim byl na hony vzdálený.“ A Hrabal to potvrzuje: „Pro literaturu je pábítel cenný tím, že už v typu je ozvláštňovatel. A nadio je přirozenou vyrovnávkou proti typu civilizačnímu, intelektu. Nejen v naší literatuře, ale hlavně ve světové je patrný posun ve výběru hrdiny. Pábítelé jsou lidé, kterých si nikdo nevěštil, kteří jsou skoro na konci společenského žebříčku, kteří snad ani nemají tuze vzdělání, a když, tak jim spíš vadí...“

Zcela nenapodobitelný způsob vyjadřování - proud hovorové řeči strýce Pepina - přejal Hrabal do své tvorby a povýšil jej na tvůrčí metodu, kterou Milan Jankovič označuje jako „nevšední hru s všedností“.

Autentické hovory strýce Pepina soustředil do souboru Protokoly, později je upravil a vydal pod titulem Utrpení starého Werthera. Už v prozaické prvotině Hovory lidi (1956) se jeho metoda zvláštního vyprávění - pábení - projevuje.

„...to je ten proud ten blábol ta hospodská historka tu kterou ovládal na počátku mého psaní strýc Pepin ten který je zakladatelem českého pábení toho hovorem odkrývání a dohírání se řeči podstaty která ale neustále se odsouvá toho dna které se vzdaluje...“ napsal v dopise Vladimíru Saincerovi (červen 2001).

Domnívám se, že podstatu pábení Bohumil Hrabal vystihl naprosto skvěle v mottu, jímž nadepsal v březnu 1967 úmrtní oznámení Josefa Hrabala: *Ten svět je k zešlání krásnej, ne že by byl, ale já ho tak vidím.*

Honza Řehounek

Josef Hrabal - strýc Pepin: předobraz všech pábítelů

chopitelně a na co nelze jít s pravidly a jehož význam se objeví až pak. Od té doby jsem začal používat toho slovíčka a pod dojmem situace jsem jistý druh lidí začal nazývat pábítelé a jejich činnost pábení. Byli to zpravidla lidé, o kterých se mohlo říct, že se zbláznili, že jsou evoci šogři. ač každý, kdo je znal, jistě by to o nich netvrdil doslova. Byli to lidé, a jsou i podnes, kteří jsou schopni nadsázky, to, co dělají, dělají příliš zamilovaně, takže kráčeji po hranici směšnosti...“

Tak vysvětlil Bohumil Hrabal na záložce třetího vydání Pábítelů, jak se vlastně k samotnému výrazu „pábení“ dostal. Jiří Kolář převzal toto slovo od svého pítele Kamilu Lhotáka. Teprve ten Bohumilu Hrabalovi vysvětlil jeho původ.

V knize Tichý společník o tom hovoří spisovatel Adolf Branald: „Během letního pobytu v Domažlicích navštívil Jiřího Jaroslava Vrehlícké-

O tom, jakým byl strýc Pepin - Josef Hrabal pábítelem, svědčí následující historka:

Jednou, v sobotu večer, seděla na šalاندě nymburského pivovaru veselá společnost pivovarských dělníků - ten den dostali přidáno, tak slavili. Když už se notně připozdilo, došly jim cigarety. Strýc Pepin se nabídl, že dojde nějaké opářit. Jeden ze sladovníků mu nabídl, aby si vzal jeho kolo, které stojí opřené o strom před kotelnou, že bude dřív zpět. Pepin odešel... a velmi dlouho se nevracel. Hodinu po půlnoci se začali rozjařeni kumpáni rozcházet a mezi vraty pivovaru potkali Pepina. Pomalu kráčel, opřené o kolo, občas se zastavil, potáhl z cigarety... „Kde jsi byl tak dlouho?“ osopili se na něj. „No přeci byl jsem koupit cigarety!“ odpověděl. „A kde, prosím tě, vždyť jsi byl pryč tři hodiny!“ křičel na něj sladovník. „Půjčil jsem ti, Josefe, kolo, na Žofín a zpátky to trvá deset minut!“ „Já byl na hlavním nádraží, protože tam mám známou kelnerku Helenku.“ „A proč jdeš pěšky?“ ptá se majitel bicyklu. „No protože já na kole neumím jezdit!“ vysvětlil Pepin.

Ivan Vlach (vpravo) si v doprovodu sládka Jaroslava Svobody prohlíží varnu nymburského pivovaru.

Návštěva z Polné

V úterý 7. února přijel do Nymburka pan Ivan Vlach z Polné. Na festivalu Ostře sledovaná Hrabalova Polná mě požádal o zprostředkování kontaktu s ředitelem pivovaru Ing. Pavlem Benákem.

I když v ten den napadla spousta sněhu a na silnicích, zejména na Vysočíně, se odehrávaly kalamitní stavy, přijel jen s dvacetiminutovým zpožděním. Z jednání u ředitele pivovaru vyplynulo, že pan Vlach má zájem točit v restauraci, kterou buduje v rekonstruovaném Měšťánském pivovaru v Polné, Postřižinské pivo. Dostalo se mu nabídky, že v okamžiku, kdy to bude aktuální, přijedou do Polné odborníci z nymburského pivovaru a pomohou s projektem instalací pro výčepní stolici. Pivovar, pokud bude zájem, dodá i potřebnou technologii a doplňky pro jednotný styl vybavení restaurace včetně velkoformátových fotografií vztahujících se k Postřižinskému pivu a filmu Postřižiny. A samozřejmě pak bude dodávat pivo.

Pak jsme si v doprovodu sládka Jaroslava Svobody prohlédli provozy pivovaru - zejména sladovna na hosta mimořádně zapůsobila. Ve sklepě u tanků s ležákem ochutnal kvasnicové pivo - velmi litoval, že kvůli autu nemůže víc. Tak si alespoň jako závdavek na příští spolupráci odvezl karton se vzorky z výrobního programu.

Další program, který jsem pro návštěvu připravil, probíhal v muzeu. František Sýkora Ivanu Vlachovi ukázal expozici Bohumila Hrabala. „Do sbírek vám pošlu lahev Měšťánského pivovaru v Polné. Alespoň něco, co z něho zbylo,“ slíbil s lítostí v hlase. Objekt pivovaru totiž koupil ve zcela zdevastovaném stavu, kdy z technologického zařízení nezbylo téměř nic, byly zde propadlé stropy a závazky vůči památkářům, kteří, ač do té doby nechávali památkový objekt chátrat, teď si diktují, co a jak musí podnikatel udělat. „Chci, aby pivovar, který se stal jedním ze zdrojů Hrabalovy literární tvorby, byl zase chloubou města Polná, i když bude mít jinou funkci nežli původně,“ řekl.

Vydařený půlden jsme završili obědem v restauraci Postřižiny. *Honza Řehounek*

Cena Klubu čtenářů Bohumila Hrabala

Na Polabském knižním veletrhu 2006, na který si můžete zapsat do svého diáře termín 7. - 10. září 2006, udělí Klub čtenářů Bohumila Hrabala již potřetí Cenu za nejlepší nakladatelský počín při vydání díla Bohumila Hrabala či za jeho popularizaci.

Do soutěže mohou nakladatelé přihlásit knihu - dílo Bohumila Hrabala - která byla vydána v posledním roce. Samostatnou kategorií jsou autorské knihy věnované životu a dílu Bohumila Hrabala.

Přihlášku je možné si vyžádat na adrese Klub čtenářů Bohumila Hrabala, Městská knihovna v Nymburce, Palackého 1749, 288 02 Nymburk, tel. 325 512 723, e-mail knihovna@nymburk.cz, případně u pořadatele Polabského knižního veletrhu - Výstaviště Lysá nad Labem, spol. s r. o., Masarykova 1727, 289 22 Lysá nad Labem, tel. 325 552 051, e-mail vll@vll.cz.

S přihláškou zašle nakladatel jeden výtisk (každé) soutěžní knihy na adresu výstaviště. Uzávěrka přihlášek je 10. srpna 2006.

Všechny soutěžní knihy budou při veletrhu vystaveny ve speciální expozici.

Porota jmenovaná Klubem čtenářů B. H.

přihlášené knihy posoudí a udělí Cenu Klubu čtenářů Bohumila Hrabala za nejlepší nakladatelský počín a dvě čestná uznání.

V roce 2004 u příležitosti Polabského knižního veletrhu byla Cena Klubu čtenářů Bohumila Hrabala udělena nakladatelství TORST za knihu Spišovatel Bohumil Hrabal autora Tomáše Mazala, v roce 2005 komiksu francouzských autorů Lionela Trana, Ambrého a Valérie Bergeové Příliš hlučná samota z nakladatelství MAŤA a knize Hrabalovy literární koláže Miloslavy Slavíkové z nakladatelství Akropolis.

vy literární koláže Miloslavy Slavíkové z nakladatelství Akropolis.

„Kdy už vyjde další číslo Pábitel?“ telefonují mi přátelé z Klubu čtenářů. „Co jste pro nás připravili na Hrabalovo Kersko? A chystá se i nějaká další akce?“ slyšíme časté otázky.

Odpovědi jsou, vážení a milí, stále stejné. Nymburského pábitel dělá prakticky sám a když dostanu od někoho příspěveček, je to pro mne národní svátek. A činnost Klubu čtenářů Bohumila Hrabala zajišťuje jen několik málo dobrovolníků, kteří také nemají, kromě volného času, nekonečnou zásobnici nápadů. Je to tedy i na vás - členské základně klubu, co se bude dít nejenom v Nymburce a v Kersku, ale kdekoliv jinde v republice. Protože Hrabala a jeho dílo je možné připomenout i v místech, kde se jeho stopy dosud neobjevily. Takže přemýšlejte, organizujte, volejte a pište - perem i internetem.

Váš Honza Řehounek

Zpravodaj Klubu čtenářů Bohumila Hrabala Nymburský pábítel č. 26 - 30. dubna 2006. Registrace: MK ČR E 1088777. Vydavatel: Městská knihovna, Palackého 1749, 288 02 Nymburk, tel. 325 512 723. Šeď: Jaktor: Jan Řehounek, Všechnápska 1666/6, 288 02 Nymburk, tel. 603 238 523, e-mail: jan.rehounek@seznam.cz. Grafické zpracování: Kateřina Kvízová, Ječná 26, 288 02 Nymburk, tel. 603 415 060, www.kviz.cz, e-mail: kviz@nymburk.cz. Tisk: Tiskárna Marie Blechová, Potoční ul., Nymburk, tel. 325 513 025. Pro členy Klubu čtenářů Bohumila Hrabala zdarma, volně prodejné výtisky 10 Kč. Náklad 180 ks.